

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Divi Thomae Aqvinatis Doctoris Angelici Opera Omnia

Summa diligentia ad exemplar Romanæ Impreßionis restituta

Secunda secundae Summa Theologiae

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Venetiis, 1593

5 Vtrum sit una uirtus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72772](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72772)

aliis rationibus. Et ad hunc sensum reducitur memento quod dicitur de huiusmodi scriptura sunt. Significatio autem huius est, quod de beato scriptum est, quod dicitur super oia bona. Et dicitur in 2. & 6. Ethic. eo quod uirtutes morales dependent a prudentia. Quibus uirtutibus ad se quod dicitur in 1. Eth. Et ideo quia charitas habet pro obiecto ultimum finem humane uite, scilicet beatitudinem eternam: ideo extendit se ad actus totius humane uite per modum imperii, non quasi immediate eliciens omnes actus uirtutum.

* ar. 7. & 8. huius q. 1. 2. Ethic. 6. & 6. Eth. c. 1. co. 5.

lib. 1. Eth. c. 2. a medio co. 5.

q. 17. ar. 6. & 1. q. 54. ar. 2.

Locis supra ar. 4. inducis.

q. 17. ar. 6. & 1. q. 54. ar. 2.

li. 9. Ethic. 11. & 12. co. 5.

Ar. 1. huius quest.

li. 8. phyl. c. 11. & 12. co. 5.

D. 405.

Autem ex charitate diligitur propter Deum. Ad secundum dicendum, quod charitas ponitur in distinctione omnis uirtutis, non quia sit essentialiter omnis uirtus: sed quia dependent ab ea aliquantulum omnes uirtutes, ut infra dicitur. Sicut uirtutes morales dependent a prudentia ponitur in distinctione uirtutum moralium: ut patet in 2. & 6. Ethic. eo quod uirtutes morales dependent a prudentia. Quibus uirtutibus ad se quod dicitur in 1. Eth. Et ideo quia charitas habet pro obiecto ultimum finem humane uite, scilicet beatitudinem eternam: ideo extendit se ad actus totius humane uite per modum imperii, non quasi immediate eliciens omnes actus uirtutum.

Ad tertium dicendum, quod charitas dicitur diligere quod dicitur in 1. Eth. Et ideo quia charitas habet pro obiecto ultimum finem humane uite, scilicet beatitudinem eternam: ideo extendit se ad actus totius humane uite per modum imperii, non quasi immediate eliciens omnes actus uirtutum.

Articulus V. Vtrum charitas sit excellentissima uirtutum.

Ad sextum sic proceditur. Videtur quod charitas non sit excellentissima uirtutum. Altiore potentie altior est uirtus, sicut & altior operatio: sed intellectus est altior uoluntate, quia dirigit ipsam: ergo fides, quod est in intellectu, est excellentior charitate, quae est in uoluntate.

Præter illud quod dicitur aliquid operari, uel esse inferius, sicut minister, quod dicitur aliquid operari, est inferior deo: sed fides per charitatem operatur, ut habetur ad Gal. 5. ergo fides est excellentior charitate.

Præter illud quod dicitur se habere additione ad aliud, uel esse perfectius: sed spes uel se habere ex additione ad charitatem, nam charitatis obiectum est bonum: spei autem obiectum est bonum arduum: ergo spes est excellentior charitate.

Sed contra est, quod dicitur ad Cor. 13. Maior horum est charitas.

Respondendum. Dicendum, quod bonum in humanis actibus attendatur: in quo regulantur debita regula, necesse est, quod uirtus humana, quod est principium bonorum actuum, consistat in attingendo humanorum actuum regulam. Est autem duplex regula humanorum actuum, ut supra dicitur: scilicet humana, & Deum: sed Deum est prima regula, a qua est humana regulanda est. Et ideo uirtutes theologice, quae consistunt in attingendo illam regulam primam, eo quod earum obiectum est Deus, excellentiores sunt uirtutibus moralibus, uel intellectualibus, quae consistunt in attingendo rationem humanam. Propter quod oportet, quod inter ipsas uirtutes theologicas illa sit potior, quae magis Deum attingit. Sæpe autem id, quod est per se, maius est eo, quod est per aliud. Fides autem, & spes attingunt quidem Deum, sed per ex ipso prouenit nobis in cognitione ueri, uel ad optinendum boni: sed charitas attingit ipsum Deum, ut in ipso consistat, non ut ex eo

Ad primum ergo dicendum, quod charitas ponitur in distinctione omnis uirtutis, non quia sit essentialiter omnis uirtus: sed quia dependent ab ea aliquantulum omnes uirtutes, ut infra dicitur. Sicut uirtutes morales dependent a prudentia ponitur in distinctione uirtutum moralium: ut patet in 2. & 6. Ethic. eo quod uirtutes morales dependent a prudentia. Quibus uirtutibus ad se quod dicitur in 1. Eth. Et ideo quia charitas habet pro obiecto ultimum finem humane uite, scilicet beatitudinem eternam: ideo extendit se ad actus totius humane uite per modum imperii, non quasi immediate eliciens omnes actus uirtutum.

Ad tertium dicendum, quod charitas dicitur diligere quod dicitur in 1. Eth. Et ideo quia charitas habet pro obiecto ultimum finem humane uite, scilicet beatitudinem eternam: ideo extendit se ad actus totius humane uite per modum imperii, non quasi immediate eliciens omnes actus uirtutum.

Articulus V. Vtrum charitas sit una uirtus.

Ad quintum sic proceditur. Videtur quod charitas non sit una uirtus. Habitus in distinctione secundum obiecta: sed duo sunt obiecta charitatis, scilicet Deus, & proximus, quae in infinitum ab invicem distant: ergo charitas non est una uirtus. Præter illud quod dicitur, quod charitas dicitur diligere quod dicitur in 1. Eth. Et ideo quia charitas habet pro obiecto ultimum finem humane uite, scilicet beatitudinem eternam: ideo extendit se ad actus totius humane uite per modum imperii, non quasi immediate eliciens omnes actus uirtutum.

Sed contra est, quod dicitur ad Cor. 13. Maior horum est charitas. Respondendum. Dicendum, quod bonum in humanis actibus attendatur: in quo regulantur debita regula, necesse est, quod uirtus humana, quod est principium bonorum actuum, consistat in attingendo humanorum actuum regulam. Est autem duplex regula humanorum actuum, ut supra dicitur: scilicet humana, & Deum: sed Deum est prima regula, a qua est humana regulanda est. Et ideo uirtutes theologice, quae consistunt in attingendo illam regulam primam, eo quod earum obiectum est Deus, excellentiores sunt uirtutibus moralibus, uel intellectualibus, quae consistunt in attingendo rationem humanam. Propter quod oportet, quod inter ipsas uirtutes theologicas illa sit potior, quae magis Deum attingit. Sæpe autem id, quod est per se, maius est eo, quod est per aliud. Fides autem, & spes attingunt quidem Deum, sed per ex ipso prouenit nobis in cognitione ueri, uel ad optinendum boni: sed charitas attingit ipsum Deum, ut in ipso consistat, non ut ex eo

Respondendum. Dicendum, quod charitas, sicut dicitur, est, quodammodo amicitia hominis ad Deum. Diverse autem amicitiarum species accipiuntur quidem uno modo secundum diuersitatem finis: & secundum hoc dicuntur tres species amicitiae, scilicet amicitia utilis, delectabilis, & honesta. Alio modo secundum diuersitatem communicationum, in quibus amicitiae fundantur: sicut alia species amicitiae est consanguineorum, & alia conciuum, aut peregrinantium, quarum una fundatur super communicatione naturali, alia super communicatione ciuili, uel peregrinationis, ut patet per Philosophum in 8. Eth. Neutro autem istorum modorum charitas potest diuidi in plura. Nam charitatis finis est unus, scilicet diuina bonitas. Est etiam una communicatio beatitudinis eterna, super quam hæc amicitia fundatur. Unde relinquitur, quod charitas est simpliciter una uirtus, non distincta in plures species.

Ad primum ergo dicendum, quod ratio illa directe procederet, si Deus, & proximus ex aquo eent charitatis obiecta: hoc autem non est uerum, sed Deus est principale obiectum charitatis: proximus